

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1566/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружа Грујић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у делу изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1936/18 од 25.10.2019. године, на седници одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДА СЕ решење о трошковима поступка садржано у делу изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1936/18 од 25.10.2019. године, као и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 48/18 од 18.04.2018. године и предмет враћа првостепенном суду на поновно одлучивање у укинутом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 48/18 од 18.04.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи, на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање који падају на терет тужене, надлежном фонду ПИО, уплати за месец јануар 2015.године, износ од 2.688,12 динара, за месец фебруар 2015.године, износ од 2.629,74 динара и за месец март 2015.године, износ од 2.467,61 динар, по стопама које буду важиле на дан уплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1936/18 од 25.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против решења о трошковима поступка садржаног у делу изреке другостепене пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања

правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиље основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље и обавезао је тужену да у корист тужиље изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, са образложењем да је тужиља уплату доприноса, који су садржани у новчаној накнади, могла потраживати у поступку у коме је потраживала новчану накнаду.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиље и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиље на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП, прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона, да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП, тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У конкретном случају, тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужиља има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужиље током поступка, у ком смислу тужиљи, која је успела у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2, у вези члана 420. ЗПП, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио на поновно одлучивање.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић